

Talan väckt den 4 december 2008 – Europeiska gemenskapernas kommission mot Republiken Polen

(Mål C-545/08)

(2009/C 82/18)

Rättegångsspråk: polska

Parter

Sökande: Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: A. Nijenhuis och K. Mojzesowicz)

Svarande: Republiken Polen

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Polen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artiklarna 16 och 17 i direktiv 2002/22/EG⁽¹⁾ jämförda med artiklarna 16 och 27 i direktiv 2002/21/EG⁽²⁾ genom att reglera taxorna för slutkunders tillgång till bredbandstjänster utan föregående marknadsanalys, och
- förplikta Republiken Polen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Republiken Polen har genom att reglera taxorna för slutkunders tillgång till bredbandstjänster utan föregående marknadsanalys inte uppfyllt sina skyldigheter enligt artiklarna 16 och 17 i direktiv 2002/22/EG jämförda med artiklarna 16 och 27 i direktiv 2002/21/EG.

För det första utgör de skyldigheter som ordförande för myndigheten för elektronisk kommunikation (Urząd Komunikacji Elektronicznej) har ålagt Telekomunikacja Polska, två år efter det att skyldigheterna enligt gemenskapsrätten trädde i kraft i Polen, det vill säga kravet på att taxorna för slutkunders tillgång till bredbandstjänster ska godkännas av den nationella regleringsmyndigheten och kravet på att taxorna ska fastställas på grundval av kostnaden för tjänsten, nya skyldigheter och inte ett bibehållande av befintliga skyldigheter.

För det andra anser kommissionen att de skyldigheter som ålagts Telekomunikacja Polska av ordförande för myndigheten för elektronisk kommunikation avseende regleringen av slutkunders tillgång till bredbandstjänster inte kan betraktas som en tillfällig åtgärd i den mening som avses i artikel 27 i ramdirektivet, eftersom artikel 17 i direktiv 98/10/EG, som anges i artikel 27, endast gäller taxor för användning av det fasta allmänt tillgängliga telefonnätet och fasta allmänt tillgängliga telefonitjänster.

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (direktiv om samhällsomfattande tjänster) (EGT L 108, s. 51).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/21/EG av den 7 mars 2002 om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (ramdirektiv) (EGT L 108, s. 33).

Överklagande ingett den 9 februari 2009 av Deepak Rajani (Dear!Net Online) av den dom som förstainstansrätten (åttonde avdelningen) meddelade den 26 november 2008 i mål T-100/06, Deepak Rajani (Dear!Net Online) mot Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller)

(Mål C-559/08 P)

(2009/C 82/19)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Deepak Rajani (Dear!Net Online) (ombud: A. Kock-läuner, Rechtsanwalt)

Övrig part i målet: Byrån för harmonisering inom den inre marknaden (varumärken, mönster och modeller), Artoz-Papier AG

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att förstainstansrätten ska

- ogiltigförklara den dom som förstainstansrättens meddelade den 26 november 2008 i mål T-100/06 i sin helhet,
- förplikta harmoniseringsbyrån att ersätta rättegångskostnaderna vid domstolen.

Grunder och huvudargument

Klaganden gör gällande att den överklagade domen ska ogiltigförklaras på följande grunder

- förstainstansrätten gjorde en felaktig tolkning av artikel 43.2 och 43.3 i förordningen om gemenskapsvarumärken jämförd med artikel 4.1 i Madridöverenskommelsen, när den fann att talan inte kunde bifallas på den första grunden,
- förstainstansrätten åsidosatte artikel 6 i fördraget om Europeiska unionen (Konsoliderad version), samt artikel 6 jämförd med artikel 14 i konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (EKMR), när den fann att talan inte kunde bifallas på den första grunden,
- förstainstansrätten åsidosatte artikel 10 i direktiv 89/104 (EG)⁽¹⁾ jämförd med artikel 1 i direktiv 89/104 (EG), när den fann att talan inte kunde bifallas på den första grunden,
- förstainstansrätten åsidosatte artikel 79 i förordningen om gemenskapsvarumärken, genom att inte ta hänsyn till att motparten vid invändningsenheten handlade i ond tro, när den fann att talan inte kunde bifallas på den andra grunden,
- förstainstansrätten åsidosatte artikel 8.1 b i förordningen om gemenskapsvarumärken, då den felaktigt fann att det förelåg risk för förväxling mellan ifrågavarande varumärkena, och att talan inte kunde bifallas på den andra grunden,
- förstainstansrätten åsidosatte artikel 135.4 i förstainstansrättens rättegångsregler, genom att inte ta hänsyn till den bevisning som förebringats i samband med förevarande talan, när den fann att talan inte kunde bifallas på den andra grunden,

- förstainstansrätten åsidosatte artiklarna 49 och 50 jämförda med artikel 220 i fördraget om Europeiska unionen (Konso- liderad version), när den fann att talan inte kunde bifallas på den andra grunden, och
- förstainstansrätten inte tog hänsyn till att harmonisering- sbyrån gjort sig skyldig till maktmissbruk, när den fann att talan inte kunde bifallas på den andra grunden.

(¹) Rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om till- närmningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EGT L 40, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Hof van Beroep te Gent (Belgien) den 8 januari 2009 – Erotic Center BVBA mot Belgische Staat

(Mål C-3/09)

(2009/C 82/20)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hof van Beroep te Gent

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Erotic Center BVBA

Motpart: Belgische Staat

Tolkningsfråga

Kan ett bås, som består av ett låsbart rum med plats för endast en person, vilken mot betalning kan se filmer på en tv-skärm, varvid denne själv sätter igång filmvisningen genom att lägga i ett mynt i ett myntinkast efter att ha valt ut en film bland ett antal filmer, och personen ifråga under den tid som betalningen gäller kan växla mellan olika filmer som ska visas, anses utgöra en biograf i den mening som avses i bilaga H, kategori 7, till rådets sjätte mervärdesskattedirektiv nr 77/388/EEG (¹) av den 17 maj 1977 (nu bilaga III, nr 7, till rådets direktiv 2006/112/EG (²) av den 28 november 2006)?

(¹) Rådets sjätte direktiv 77/388/EEG av den 17 maj 1977 om harmoni- sering av medlemsstaternas lagstiftning rörande omsättningsskatter – Gemensamt system för mervärdesskatt: enhetlig beräkningsgrund (EGT L 145, s. 1).

(²) Rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt (EUT L 347, s. 1).

Överklagande ingett den 8 januari 2009 av Gerasimos Potamianos av den dom som förstainstansrätten (sjunde avdelningen) meddelade den 15 oktober 2008 i mål T-160/04, Potamianos mot kommissionen

(Mål C-4/09 P)

(2009/C 82/21)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: Gerasimos Potamianos (ombud: advokaterna S. Orlandi, A. Coolen, J.-N. Louis och E. Marchal)

Övrig part i målet: Europeiska gemenskapernas kommission

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- i dess helhet upphäva den dom som förstainstansrätten (sjunde avdelningen) meddelade den 15 oktober 2008 i mål T-160/04 (Potamianos mot kommissionen), i vilken förstainstansrätten ogillade den talan som han väckte den 26 april 2004 mot tillsättnings- och anställningsmyndighe- tens beslut att inte förlänga hans anställningsavtal som tillfälligt anställd,
- ogiltigförklara tillsättnings- och anställningsmyndighetens beslut att inte förlänga hans anställningsavtal som tillfälligt anställd, och
- förplikta motparten att ersätta rättegångskostnaderna i de två instanserna.

Grunder och huvudargument

Klaganden har åberopat fyra anmärkningar till stöd för sitt över- klagande.

Enligt den första anmärkningen är förstainstansrättens tolkning att beslutet att inte förlänga hans anställningsavtal som tillfälligt anställd på grund av skäl avseende tjänstens intresse felaktig. Klagandens överordnade har upprepade gånger ansökt om att hans anställningsavtal skulle förlängas. Objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter gör det tvärtom möjligt att dra slutsatsen att tillämpningen av regeln om förbud mot kumulation, enligt vilken den maximala varaktigheten för anställningsavtal för tillfälligt anställda är sex år, utgör den enda grunden för det ifrågavarande beslutet att förlänga anställningsavtalet.

I sin andra anmärkning har klaganden gjort gällande att förstain- stansrätten har gjort en felaktig rättslig bedömning genom att fastslå att klaganden inte hade sökt den berörda tjänsten, trots att han i tid hade begärt att hans anställningsavtal skulle förlängas och att han förnyat sin ansökan flera gånger även efter det att meddelandet om lediga tjänster hade publicerats.